

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (XXII)

En aquest punt del camí que hem fet junts aprofundint i descobrint els secrets de l'amor, podem afirmar quelcom que no tothom sap: els enemics de l'amor no són precisament el sofriment, el fracàs, la solitud, la misèria o la mort; igualment els seus amics no són pas l'èxit, el bon nivell de qualitat de vida, l'ambient satisfactori, la salut... Tot això queda fora d'un mateix. Els vertaders dimonis i les temptacions que assetgen l'amor estan dintre nostre: la por que ens impedeix llançar-nos a estimar ja, el defalliment i la inconstància, que fan difícil romandre estimant, el pessimisme i la desesperació, que neguen el triomf de l'amor; però també i sobretot l'orgull, l'individualisme, l'egoisme, l'ambició... Ja ens ho va ensenyar Jesucrist: res que ve de fora fa bo o dolent l'home, sinó el que ve de dintre seu (Mc 7,15).

Cal dir-ho, i potser cridar-ho, amb fermesa i convicció: ni tant sols «la cultura del desamor», que ens sedueix poderosament amb paraules i imatges de tot tipus, podrà impedir que l'amor resuscitat arrelhi, creixi i triomfi en el nostre cor.

Perquè l'amor té vocació de permanència, creixement, plenitud i eternitat. És una de les petjades, la més profunda, de Déu en nosaltres. Si l'amor no ens acompanyés a l'eternitat, valdria la pena de viure eternament? Com es podria suportar una eternitat sense amor? Diuen que això mateix és l'infern.

De fet la vocació de l'amor era una vocació tràgicament frustrada. Als llimbs hi eren els justos, que patien aquesta terrible frustració: tots els justos que, havent estimat tal com Déu els manava, i per haver estimat així, gemegaven i ploraven, en veure que tot havia acabat en el fracàs més absolut de la foscor i la desfeta. Allà però, segons diu el Credo (i ens mostren bellament les icones bizantines), va davallar Jesucrist: va trencar les portes, agafà de la mà a cadascú dels justos i se'ls endugué a la glòria. Des d'aleshores l'amor té sentit, gaudeix del seu triomf assegurat i esdevenia l'únic camí de felicitat. Per això no hem parlat de l'amor en abstracte, sinó de l'amor resuscitat, deixant entendre que és l'amor que han viscut i viuen els resuscitats.

- L'amor resuscitat és tot el que pot desitjar l'ésser humà: estimar i ser estimat amb aquest amor és la seva plenitud.
- El regal més gran que hom pot rebre a la seva vida és que aquesta plenitud estigui garantida: tots els enemics de l'amor han estat ja vençuts.
- Només cal obrir les mans per a rebre el regal, deixar que travessi i amari tot el nostre ésser, pensament, cor, sensibilitat, cos, acció...

Hem ben après que l'amor no existeix, sinó que existeixen les persones que estimen, ja que fins i tot l'amor perfecte és una persona: l'Esperit Sant. Tot Ell és oferiment, do i regal, i busca qui està disposat a rebre'l.

Així doncs, quina altra cosa podem desitjar? Anem al darrere de molts béns, però quants perduren? Els èxits, els honors, els diners, el prestigi, el poder, els títols, els dons..., tot mor i passa. Només «l'amor no passarà mai» (1Co 13,8).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Joves catalans seguint les petjades de Jesús

► A la recerca dels gestos i de les paraules de Jesús, 37 joves d'arreu de Catalunya varen pelegrinar a Terra Santa del 16 al 24 del passat juliol. Els van acompanyar el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, responsable de l'àmbit de la pastoral dels joves a la Tarraconense, i els delegats de joventut de Barcelona, Girona, Solsona, Lleida i Tarragona. En la foto, el grup de joves al riu Jordà, on van renovar les promeses baptismals, recordant el baptisme de Jesús. Més enllà d'un viatge turístic, els joves van viure un veritable pelegrinatge als orígens de la fe cristiana i una trobada fraternal amb les comunitats cristianes de la terra de Jesús. Aquesta iniciativa va partir del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) de Catalunya i les Illes Balears.

GLOSSA

Germans dels més febles

Un missioner retorna a la seva missió africana. Uns dies després escriu als seus amics europeus: «Ja és la quarta vegada que torno a la missió després d'unes vacances a Europa. M'ha sobtat, altra vegada, aquella munió d'adolescents i joves que s'aglomeraven a l'aeroport entorn dels viatgers per portar el seu equipatge i així rebre, en euros, una propina de somni. Aquí un euro sobrepassa, sovint, el salari diari d'aquells que tenen la sort de trobar un treball remunerat. La immersió en la realitat ha estat accelerada pels esdeveniments. Molts esperaven el meu retorn per exposar-me les seves necessitats: menys de dos euros per inscriure el seu fill a l'escola; el material per fabricar una banqueta perquè la seva filla pugui anar a l'escola que ja no disposa de places lliures; una mare, amb un fill petit, desitja entrar en el projecte de petites empreses per obrir un taller de costura...

» Molts europeus consideren que força accions d'aquestes són paternalistes i parlen de prioritats i fins i tot d'exclusivitat per al desenvolupament, ignorant la riquesa i la bellesa de la caritat. Un desenvolupament necessari però que els països rics són incapaços de generar, d'acompanyar i de fer avançar amb coherència i encara menys de manera duradora i eficaç. Occident té massa principis grandiloqüents però

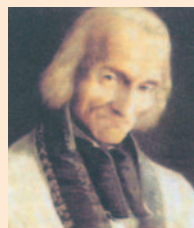
desconeix l'experiència del sofriment i de la misèria dels altres. Molta exigència verbal de dignitat però poca a l'hora de viure-la i fomentar-la.»

Les dues concepcions apuntades haurien de ser complementàries: elaborar i realitzar projectes de promoció, viables i amb possibilitats de futur; ajudar, també, els qui viuen aclaparats per la misèria immediata i difícilment trobaran una sortida reeixida. Ambdues treballen pel Regne de Déu, perquè guarden el manament de Jesús de caritat, humilitat i abnegació.

És gran la nostra responsabilitat envers aquestes persones germanes que viuen en la necessitat. De la nostra solidaritat depenen els grans projectes i les petites ajudes. Missioners i cooperants apropen amb la seva activitat la solidaritat de les comunitats cristianes. La nostra aportació, feta com a testimoni de caritat fraterna, és alhora una pràctica de justícia i un testimoni eclesial de fe, units amb Crist amb un amor actiu. L'Església, malgrat la feblesa dels seus membres, segueix treballant per consolar, defensar i alliberar els més febles. No trenquem aquesta fraternitat. «Que cadascú doni allò que de cor ha decidit, no de mala gana ni per força, perquè Déu estima el qui dóna amb alegria» (2Co 9,7).

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de Sant Joan M. Vianney

- Un bon pastor, un pastor segons el cor de Déu, és el més gran tresor que Déu pot atorgar a una parròquia, i un dels més preuats dons de la misericòrdia divina.
- *Un buen pastor, un pastor según el corazón de Dios, es el mayor tesoro que Dios puede otorgar a una parroquia, y uno de los más preciados dones de la misericordia divina.*

(Cura de Ars. Su pensamiento, su corazón, Barcelona 1994)

DIUMENGE XXVII DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,18-24)

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals, era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun del ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i de fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.

► Salm responsorial (127)

R. *Que el Senyor ens beneeixi tota la vida.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra, / dins la intimitat de casa teua; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure / prosperar Jerusalem. R.

Que puguis veure els fills dels teus fills. / Pau a Israel! R.

Jesús i els infants. Pintura de L. Cranach. Winterthur (Suïssa)

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,9-11)

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però, ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi; perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

► Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 10,2-16)

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es pot divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «¿Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué: «Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.» Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els diu: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.»

La gent portava a Jesús uns nens perquè els imposés les mans, però els deixebles renyaven els qui els havien portat. A Jesús li sabé greu que els renyessin, i els digué: «Deixeu venir els nens, no els exclogueu, el Regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic amb tota veritat: Qui no rebi el Regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas.» I els prenia als braços i els beneïa imposant-los les mans.

► Lectura del libro del Génesis (Gn 2,18-24)

El Señor Dios se dijo: «No está bien que el hombre esté solo; voy a hacerle alguien como él que le ayude.» Entonces el Señor Dios modeló de arcilla todas las bestias del campo y todos los pájaros del cielo y se los presentó al hombre, para ver qué nombre les ponía. Y cada ser vivo llevaría el nombre que el hombre le pusiera. Así, el hombre puso nombre a todos los animales domésticos, a los pájaros del cielo y a las bestias del campo; pero no encontraba ninguno como él que lo ayudase. Entonces el Señor Dios dejó caer sobre el hombre un letargo, y el hombre se durmió. Le sacó una costilla y le cerró el sitio con carne. Y el Señor Dios trabajó la costilla que le había sacado al hombre haciendo una mujer, y se la presentó al hombre. El hombre dijo: «¡Esta es hueso de mis huesos y carne de mi carne! Su nombre será Mujer, porque ha salido del hombre. Por eso abandonará el hombre a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne.»

► Salmo responsorial (127)

R. *Que el Señor nos bendiga todos los días de nuestra vida.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Ésta es la bendición del hombre, / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

Que veas a los hijos de tus hijos. / ¡Paz a Israel! R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 2,9-11)

Hermanos: Al que Dios había hecho un poco inferior a los ángeles, a Jesús, lo vemos ahora coronado de gloria y honor por su pasión y muerte. Así, por la gracia de Dios, ha padecido la muerte para bien de todos. Dios, para quien y por quien existe todo, juzgó conveniente, para llevar a una multitud de hijos a la gloria, perfeccionar y consagrar con sufrimientos al guía de su salvación. El santificador y los santificados proceden todos del mismo. Por eso no se avergüenza de llamarlos hermanos.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,2-16)

En aquel tiempo, se acercaron unos fariseos y le preguntaron a Jesús, para ponerlo a prueba: «¿Le es lícito a un hombre divorciarse de su mujer?» Él les replicó: «¿Qué os ha mandado Moisés?» Contestaron: «Moisés permitió divorciarse, dándole a la mujer una acta de repudio.» Jesús les dijo: «Por vuestra terquedad dejó escrito Moisés este precepto. Al principio de la creación Dios "los creó hombre y mujer. Por eso abandonará el hombre a su padre y a su madre, se unirá a su mujer, y serán los dos una sola carne". De modo que ya no son dos, sino una sola carne. Lo que Dios ha unido, que no lo separe el hombre.» En casa, los discípulos volvieron a preguntarle sobre lo mismo. Él les dijo: «Si uno se divorcia de su mujer y se casa con otra, comete adulterio contra la primera. Y si ella se divorcia de su marido y se casa con otro, comete adulterio.»

Le acercaban niños para que los tocara, pero los discípulos les regañaban. Al verlo, Jesús se enfadó y les dijo: «Dejad que los niños se acerquen a mí: no se lo impidáis; de los que son como ellos es el reino de Dios. Os aseguro que el que no acepte el reino de Dios como un niño, no entrará en él.» Y los abrazaba y los bendecía imponiéndoles las manos.

COMENTARI

La fidelitat, signe de maduresa

Actualment hi ha un debat social sobre els diversos models de parella. Sense diàleg es van barrejant monòlegs que no ajuden a evolucionar a la comunitat perquè funcionen amb claus diverses. Hi ha una clau ideològica que intenta imposar la pròpia visió als altres. Hi ha una clau política que vol fer passar el principi segons el qual és veritat allò que pensa la majoria parlamentària. Hi ha una clau hedonista que cerca el plaer immediat. Hi ha una clau relativista que nega el mateix principi de la veritat...

La fidelitat solament es pot entendre des de la clau de l'amor intern de Déu, que vol que la humanitat vagi esdevenint una sola família, unida per l'amor. Per això, tant des de la perspectiva de la creació, com des de la del manament de l'amor, la fidelitat de la parella no és solament una qüestió biològica, mental, emocional i social (que també ho és!), sinó també una qüestió espiritual i religiosa.

La parella fidel, doncs, no es limita al compliment d'una normativa jurídica, sinó que viu la seva relació com un art d'aprenentatge de l'amor humà a

l'estil diví. De la mateixa manera que Déu és fidel a la humanitat, tots els qui creiem en la tendresa de Déu volem expressar aquest amor en tots els nostres comportaments, àdhuc en les relacions de parella. Aleshores, la fidelitat no queda tancada dins de casa, sinó que vol abastar la humanitat sencera.

No és fidel, doncs, el qui vol, sinó el qui pot. Podem aprendre l'art de la fidelitat si ens deixem transformar per la fidelitat de Déu. Aquesta, justament, és la bona nova.

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Dt 8,7-18 / 1Cr 29,10-12 / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11 ■ **dimarts**: Jo 3,1-10 / Sl 129 / Lc 10,38-42 □ **dimecres**: Jo 4,1-11 / Sl 85 / Lc 11,1-4 ■ **dijous**: Mt 3,13-20a / Sl 1 / Lc 11,5-13 ■ **divendres**: Jl 1,13-15;2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26 ■ **dissabte**: Jl 4,12-21 / Sl 96 / Lc 11,27-28 ■ **diu-menge** vinent, XXVIII durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Sv 7,1-11 / Sl 89 / He 4,12-13 / Mc 10,17-30.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

La paràbola del «bon samarità»

Ens queda parlar de la segona part de la resposta que el cristians hem de donar a la pregunta: què hem de fer, ara i aquí, com a cristians davant la situació de crisi dels mecanismes de transmissió? La primera part de la resposta era: ser testimonis.

La segona part de la resposta està en estreta continuïtat amb la primera. De fet, constitueix el seu complement indispensable. Crec que la paràbola del bon samarità, tal com se'ns narra en el capítol 10 de l'evangeli de Sant Lluc, constitueix una exemplificació excel·lent de la segona part de la resposta.

Una característica del veritable testimoni evangèlic és que, malgrat totes les adversitats i els entrebancs, porta a terme l'apropament a l'estrany, a l'enemic, per tal que esdevingui proper (proïsme), amic, germà.

Cada dia podem fer l'experiència de moltes trobades fortuïtes amb homes i dones malferits, abando-

nats i rebutjats a la vora del camí. Podem acostar-nos-hi com el bon samarità de la paràbola, o allunyar-nos-en com el sacerdot i el levita.

En els moments de crisi global com és el nostre, l'exigència evangèlica se'ns presenta més que mai a través de les peripècies, sovint banals i intranscendents, de la nostra vida quotidiana. Vivim segurament cada dia amb una intensitat més gran, com a societat d'estrany, de desconeguts, d'estrangers, d'enemics perillosos... En aquests moments és just quan l'exigència ètica del missatge evangèlic mostra tota la seva radicalitat. De fet, és el que constitueix l'essència del cristianisme: el fet concret, històric i situat en un aquí i un ara específics, de conèixer Déu per mitjà del reconeixement de l'altre. Climent d'Alexandria deia: «Has reconegut el teu germà, has conegut Déu.»

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe*, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

¡Feliz tú que tienes a quien recordar!

El psiquiatra vienés doctor Viktor Frankl, padre de la Logoterapia —la palabra libera de sufrimiento y en dar sentido positivo a una experiencia negativa—, describe su experiencia vivida como interno en cuatro campos de concentración nazis. Escribió: «...en medio del humillante castigo, muertos de hambre y de frío, casi cadavéricos, un preso levantó la voz y dijo: «¡Ah, si nuestras mujeres nos viesen así!»»

Y el doctor Frankl añade: «El comentario me hizo recordar el rostro de mi esposa. En el mismo instante que la recordé, me lanzó fuera de aquel infierno... Volvieron las ganas de vivir, diciéndome que la salvación del hombre es por y para el amor. Allí estaba yo, en medio del suplicio, y aun así, capaz de entender a Dios porque podía contemplar mentalmente el rostro de mi amada.

»El guarda mandó que todos parasen, pero yo no obedecí, porque en aquel momento no estaba en el infierno. Yo vivía en otra dimensión.

»Pese a que no había modo de saber con certeza si mi mujer estaba viva o muerta, esto no cambiaba nada: contemplar mentalmente su recuerdo, su imagen, su presencia me devolvió la dignidad y la fuerza para seguir.»

¡Feliz tú que tienes seres queridos para recordar!

J. M. Alimbau

SANTORAL

4. ✚ Diumenge. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. Dilluns. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició; sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. Dimarts. Sant Bru (Colònia 1035-Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

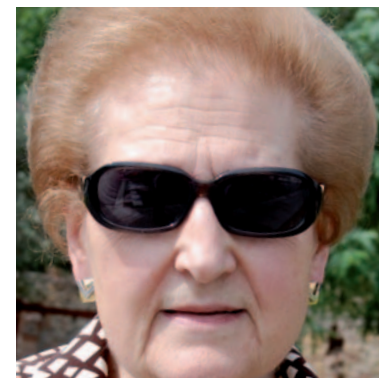
7. Dimecres. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, mr.; santa Julita, vg. i mr.

8. Dijous. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

9. Divendres. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev., fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. Dissabte. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

ENTREVISTA

ELENA MATEU

Atenció espiritual en silenci

El propassat 1 de setembre, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Sáiz, va nomenar Elena Mateu assessora espiritual de l'atenció pastoral de les persones sordes d'aquesta diòcesi. Es tracta del reconeixement a 50 anys dedicats a l'atenció de les persones sordes, principalment de Sabadell, d'una persona que vol continuar desenvolupant aquesta tasca «posant-hi, com sempre, il·lusió, entrega i amor». Amb aquest nomenament, Terrassa crea una atenció pastoral a les persones sordes i forma part de la Pastoral del Sord existent en diferents bisbats de la Conferència Episcopal Espanyola. A partir d'ara, doncs, es podrà millorar i enriquir l'atenció espiritual d'un col·lectiu que celebra aquest cap de setmana, a Sabadell, la Jornada Mundial de les Persones Sordes, que organitza la Federació de Sords de Catalunya (FESOCA) —enguany amb l'Associació de Sords de Sabadell, que commemora el 50è aniversari de la seva fundació.

Com va entrar en contacte amb el món del sord?

Jo treballava al Departament de Cultura de l'Ajuntament de Sabadell, quan es va presentar un grupet de persones sordes demanant un local per reunir-se. Aquest va ser el primer contacte. Vaig considerar justa i necessària la seva petició, ja que volien unir-se per lluitar junts per les mancances que hi havia a la societat, i els vaig donar suport perquè poguessin tenir el seu local.

Què destaca de l'assessorament espiritual que vostè fa a la persona sorda i com transmet la fe?

El tracte del dia a dia. Saber escoltar i intentar comprendre, compartir amb ells el que Déu m'ha donat i estimar-los. La fe no es transmet només amb paraules i obres, sinó també amb comportaments de vida.

De què li està més agraïda a Déu?

De la vida que m'ha donat per compartir amb el meu entorn. Dels valors cristians que he rebut i que puc transmetre al col·lectiu que m'ha posat al meu camí, i fer-ho amb el seu llenguatge, que em permet acostar-me més a prop d'ells.

Òscar Bardají i Martín

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

Celos entre hermanos

Es normal que existan celos en una fratria o grup de hermanos. El niño aprende a conocer, mediante el contacto con sus hermanos, las ligeras o pesadas molestias de la convivencia, los múltiples renunciamentos, las pequeñas y grandes injusticias de la vida.

Los celos son la primera experiencia que tiene el niño de la competencia social. Es una experiencia totalmente constructiva, siempre y cuando se produzca dentro del marco de la normalidad. El que no sea constructiva depende casi siempre de la actitud de los padres, que pueden convertir la competencia natural entre hermanos en celos ansiosos y hostiles.

Tengo dicho que no es bueno ni es malo que el hijo esté solo, pero siempre es preferible que tenga hermanos. ¿Por qué? Porque ellos mismos son los que más se favorecen, ya que la función esencial de los hermanos es facilitar la sociabilización del niño. Y esta adaptación social se consigue por el paso de la rivalidad a la amistad y, luego, a la fructífera colaboración.

Asimismo, la rivalidad inicial, normal y necesaria, tiene la ventaja de manifestarse en el medio familiar, en donde los padres actúan como árbitros moderadores que fijan las normas y los límites dentro de los cuales puede manifestarse este sentimiento de rivalidad.

El niño debe tener la seguridad de que sus padres no le retirarán el afecto cuando nazcan otros hermanos. Depende de los adultos de la familia que el hijo mayor comprenda que no le ha llegado un intruso ni un rival, sino un futuro compañero de juegos que, con el tiempo, se convertirá en su mejor amigo.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Càritas obre un nou pis compartit per a mares i nens a Sant Climent de Llobregat. Es va inaugurar el passat 13 de setembre, amb la presència del bisbe Agustí Cortés, que va presidir l'eucaristia prèvia, i del rector de la parròquia, Mn. Joan Puig, del director de Càritas, Jordi Roglà i de l'alcalde de la localitat, Domènec Tugas, que van pronunciar els parlaments. L'objectiu de la iniciativa és oferir a les mares i als fills un habitatge digne, compartit, per tal de cobrir de forma temporal les seves necessitats bàsiques, amb l'objectiu que puguin recuperar la seva autonomia personal i familiar.

Festivitat de l'Exaltació de la Santa Creu a Vilafranca del Penedès. El passat 14 de setembre el bisbe Agustí celebrà l'eucaristia a la basílica de Santa Maria a les 20 h, amb la presència del Cos de Portants del Sant Crist de la vila. Aquesta confraria té una gran tradició, amb 88 anys de camí recorregut.

AGENDA

Inauguració del curs a la Facultat de Teologia de Catalunya. Tindrà lloc el dia 7 d'octubre, a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona, amb l'eucaristia a les 10 h i l'acte acadèmic a les 11.15 h. Aquesta celebració

ESGLÉSIA DIOCESANA

5è aniversari diocesà. El passat dissabte 12 de setembre es van complir cinc anys des que Mons. Agustí Cortés Soriano inicià el seu ministeri com a primer bisbe de Sant Feliu de Llobregat. El passat, el present i el futur d'aquesta jove diòcesi es van posar de relleu en dos actes: l'eucaristia a les 11 h a la Catedral de Sant Llorenç i un acte celebratiu i de confraternització en els espais ja disponibles de l'edifici en construcció de la nova Casa de l'Església, amb una participació global d'unes dues-centes persones. Passar de la comunicació interna a la comunió; consolidar la Casa de l'Església, la cúria, l'economia diocesana; créixer en la formació dels fidels perquè siguin «cristians adults»; i revifar l'esperança són els reptes de l'Església diocesana segons va manifestar el bisbe Agustí.

comptarà amb la presència dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, que es reuneixen a Tiana el dia anterior.

Els delegats diocesans de Família i Vida de la Tarraconense amb el bisbe Agustí. Com a encarregat de la CET d'aquest àmbit pastoral, es reunirà amb ells a la seu del bisbat el proper 10 d'octubre. Es farà referència a la publicació per part de l'editorial Claret del treball realitzat fins ara en el camp de l'acolliment de promesos.

«Epíleg» després del recés de joves a Gisclareny. Del 18 al 23 d'agost tingué lloc el recés, organitzat per les delegacions diocesanes de pastoral

juvenil i vocacional. Van participar una vintena de joves que van fer una experiència ben profunda de trobada personal amb Déu, amb xerrades, moments d'estudi d'Evangelis, pregàries, etc. al voltant del títol «Néixer de

nou, com sant Pau». Els joves participants tindran ocasió de reveure's el proper 11 d'octubre a la localitat de Pera, acompanyats per Mn. Francesc Mestre, que els va acompanyar en els dies viscuts a Gisclareny durant l'agost.

Grup de mares de preveres «Mare de Déu de la Mercè». Des de fa deu anys aquest grup, format per mares de sacerdots de tota la Província Eclesiàstica, es reuneix per resar per les vocacions. Fins ara s'han anat reunint a la basílica de la Mercè de Barcelona i des del passat dia 1 d'octubre ho fan cada primer dijous de mes, a les 17 h, al Seminari Conciliar de Barcelona. Coordinadora: María Gutiérrez, tel.: 933 460 160.

FORMACIÓ

Curs de Pastoral Sanitària. Dimarts del 14 d'octubre al 9 de juny, de 15.30 a 19.30 h. L'Escola de Pastoral Sanitària CSSCC, associada al Camillianum de Roma, ofereix aquest curs, en dos cicles. Informació i matrícula CSSCC, Plaça Urquinaona 11, 3r 1a A, 08010 Barcelona, tel.: 933 182 738, csscc@planalfa.es.

CULTURA

Concert a Sitges. 9 d'octubre, 20.30 h. Els amics de l'orgue de Sitges organitzen aquest concert de cant coral i orquestra, a càrrec del Cor i Orquestra de l'Església de Sant Joan de Schwanewede (Alemanya), sota la direcció de Winfried Schwarz. Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla, Sitges.

L'escolania de Montserrat té 55 escolans. D'aquests, 45 nois entre 9 i 13 anys formen el cor que acompanya molts dels actes litúrgics del santuari i els altres 10 són els nous alumnes que s'hi han incorporat a 4t de primària, que esdevé així un curs de preparació.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XXII)

En este punto del camino que hemos hecho juntos profundizando y descubriendo los secretos del amor, podemos afirmar algo que no todo el mundo sabe: los enemigos del amor no son precisamente el sufrimiento, los fracasos, la soledad, la miseria o la muerte; igualmente sus amigos no son el éxito, el buen nivel de calidad de vida, el ambiente satisfactorio, la salud... Todo eso queda fuera de uno mismo. Los verdaderos demonios y las tentaciones que asedian el amor están dentro de nosotros: el miedo que nos impide lanzarnos a amar ya, el desfallecimiento y la inconstancia, que hacen difícil permanecer amando, el pesimismo y la desesperación, que niegan el triunfo del amor; pero también y sobre todo el orgullo, el individualismo, el egoísmo, la ambición... Ya nos lo dijo Jesucristo: nada que viene de fuera hace bueno o malo el hombre, sino lo que viene de dentro (Mc 7,15).

Hay que decirlo, y tal vez gritarlo, con firmeza y convicción: ni siquiera «la cultura del desamor», que nos seduce poderosamente con palabras e imágenes de todo tipo, podrá impedir que el amor resucitado arraigue, crezca y triunfe en nuestro corazón.

Porque el amor tiene vocación de permanencia, crecimiento, plenitud y eternidad. Es una de las huellas, la más profunda, de Dios en nosotros. Si el amor no nos acompañara en la eternidad, ¿merecería la pena vivir eternamente? ¿Cómo se podría soportar una eternidad sin amor? Dicen que eso mismo es el infierno.

De hecho la vocación del amor era una vocación trágicamente frustrada. En el limbo estaban los justos, que sufrían esta terrible frustración: todos los justos que, habiendo amado tal y como Dios los mandaba, y por haber amado así, gemían y lloraban, al ver que todo había acabado en el fracaso más absoluto de la oscuridad y la derrota. Pero allí, según dice el Credo (y nos muestran bellamente los iconos bizantinos), descendió Jesucristo: rompió las puertas, cogió de la mano a cada uno de los justos y se los llevó a la gloria. Desde entonces el amor tiene sentido, goza de su triunfo asegurado y se convierte en el único camino de felicidad. Por ello no hemos hablado del amor en abstracto, sino del amor resucitado, dando a entender que es el amor que han vivido y viven los resucitados.

—El amor resucitado es todo cuanto puede desear el ser humano: amar y ser amado con este amor es su plenitud.

—El regalo mayor que puede recibir en su vida es que esta plenitud esté garantizada: todos los enemigos del amor ya han sido vencidos.

—Sólo resta abrir las manos, para recibir el regalo, dejar que atraviese y empape todo nuestro ser, pensamiento, corazón, sensibilidad, cuerpo, acción...

Hemos aprendido bien que el amor no existe, sino que existen las personas que aman, pues incluso el amor perfecto es una persona: el Espíritu Santo. Todo Él es ofrenda, don y regalo, y busca quién está dispuesto a recibirlo.

Así pues, ¿qué otra cosa podemos desear? Vamos en pos de muchos bienes, pero ¿cuántos perduran? Los éxitos, los honores, el dinero, el prestigio, el poder, los títulos, los dones..., todo muere y pasa. Únicamente «el amor no pasará nunca» (1Co 13,8).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat